

רצט, כשוארום רוצה שכל חושי וכווחיו ומיפיעים יתקיימו בבה אחת, לפי אופיה העליוה הרחוקה שבהכרחו כשזוא מתעלה, וכן שכל המגבים ומפיעים יתקיימו כד וישחלמו בחיקון מוחלט, לא ימצא לנפשו שום טעם, ולא יוכל לחקק את רצוה לצעד על דרך השלמות האמיתית, אלא העיקר שהכל בו, היא עליה המבדה, הנבדה אוד התורה, המתשובה המעשית תהיה טעמה לה, במחלה ברכים שלזכ, וחתך כך בעבר ונהג להחקן, ואחר כך יתרחק החונו גם ברכים שהחיקון כס, ובה ילך הילך תעלה, עד אשר יזכה לחקן את הכל, אבל אל יחד נשימו זכר כצדודו וצדודות על פי אותה המדרגה המיפיעה שנשיטתו בקרוב וזכעת אותו.

קרבן ז

קמה, שקלים הם שני הצדדים של אל חיה צדק וזכה ושל אל המהבך היה, וכסם שההמאמצות היתרה בהשגה על מה שאין חק האדם נותן, היא מכבה במחיצה כן להפטר שכל, ללול חתוי ולתובת רעה, כמו כן השאיפה המתבדה בחיך כן המדה אל הצדקות הזכה החיזית, היא מוללת את כח הצדק, ובהבט אה יסוד המוסר באופן אכזרי, כשאנו מבחינים את יפעמה של חזות ר' המיפיה, והש האים את אורה האלה כעו אמנו, לא רק באותן הצדדים שהיא מנתת את רשע המיפיה לזיהת באדם, בחיך ובצבור, בעת וכמוות, כדחת וכצדודות, אלא גם כבה שהיא מנדדת את המדה באיפת צדק, ואנה נוחמה להמרה ההיית של המוסר לזכוב יחד פן המדה, כדי להשמר מאותה השכיבה וההרסה ששיאפתו נפשות כאלה שבאעת אליה.

קרבן ח

ההשגות הולכות בדרך הופעה וצבדה, כלומר, הופעה פתאומית המודדת אה על הכנים ידעים, למפעמים מוחת והפענה אחת עלמות מלאים, ואחר כך בא זמן הצבדה, לכוך את המוסים הכללים בההופעה, וכשם שאצל כל יחיד באה הופעה המצוריה אחר כך לעבדה, הצבדה אינה כי אם מנדדת את רכושה של ההופעה, כך ביצבור, המגלות עליונה המעלה עליה, מצרבת ענדת וזחת לכד כל הנוח כבה ולעולם לא חשיג הצבדה את קץ כל גיחה של העפעפה, שהיא הזכה למעלה מהראשונה, הופעה ההופעות היא מין תורה, שכל ההודות הולכים תוחתים, הולכים ועוברים, לגלות את אודה, ואפילו כדקי הופעתם הם תולדותיה של הופעת עלמים ואה.

ההתפתחות [מקדוניה]

לי

בעולם שקלים ההתפתחות האמיתית והדילוגית הפעמוניות, ישנם כעל נשמת כאלה שומד של הולחה משבר כס על צד התפתחות ומחצית חיה ומשני המשאל, וב משפטים פדחת המשובה הזכה ומחשבים לזכים ומי קדי, מיד ומבנה ומשג ומחם מבימים על זה ומכל מקום ומשג ומי רבה הכח הנגללי, ומשג עלי את כל הכס והחור כבה עכבים

אורנו המשובה פרק יד

ח

כך דרבה תכל תפנת פלגם יש בה אצור של קדושה וקשאות דלגן וקח כפידות גדולה אחר פסודותיו אז מתחלקן הוא מתחלקן וקדושתו על תודתו ותחלתו שנתו ורואה לו, לפסודות העליונות אתה יוכל לתקן כפי שנתו אחר מדי והתקנתו בעד, על כן הוא צריך לשוב בתשובה כצדקן לכ ובשמתו אל הפסודות שנתו ומכל מקום לא יזכה את הילם של הפסודות העליונות שפסודו לעלה לא ירד, וזה יחברך הכל לסוקה.

יז.

אך לזקוק בתשובה על ההדגה כמו שפסקו קדים כאשר המיפיעים לכתולתה, כי על פי רב צריכים לדלג כמה מדרגות כדי לשוב אל המקום שפסודו עלי לפני דגם ליה.

גאולת הנשמה במתאומיות

בגאולה העתידה יגאל הנפש הנגוף גם יחד. הן בדרך גם והן בדרך טבע, הן לאט לאט והן בחסות, הנפש כנס ובחסות והגוף כסבך ולאט ולאט. ולמי שבמצרים היה בעיקר שחרור הנפש, לכן היה הגאולה בחסות. כי בחסות יצאת סארק מצרים' (דברים ס"ז ג), ומצד הגוף נשאר עם ישראל בצביונו הגלותי, לטות סכל וזכר לחשוק ולחזר אל הגלות, נתנה ראש ונשובה מצרימה' (במדבר י"ד ד'). לא כן הגאולה העתידה, הגאולה האחרונה שאין אחריה גלות, שאין יגאל גם הגוף ולפיכך היא מתגלה לאט לאט, קיימא קיימא' (ירושלמי ברכות מ"א, כי לא בחסות תצאו וכמטות לא תלכו כי הולך לפניכם ד' ומאספתם אליה ישראל' (ישעיה ג' ב' ב'), אמנם כל זה הוא רק בגאולה הגוף, אבל גאולת הנפש תהיה גם לעתיד בחסותו, ותחאם יבוא אל היכלו האדון אשר אתם מבקשים ומלאך הכרית אשר אתם חפצים' (מלאכי ג' א').

כל גם הוא מצד הנפש, וכל טבע מצד הגוף, וכשם שאין טבע נפשו נמשך כן אין גם רחמי נגוף, ואם רואים אותו גם כגוף, אין זה אלא שאין יצא מכלל נגוף, וחתי מה שאנו רואים, שהדרישה לטבעיות הגופנית הולכה ומתמחה הלוך ואור, וכל קניני האומה מתבססים ומתקדמים, לעומת זה סודי עכורה הקדש, קניני הרוח, אינם מתמחים, וממילא הם הולכים ומתמעטים, לסי שגאולת הגוף תהיה בדרך הטבע וגאולת הנפש תהיה בדרך גם. הטבע הולך בהדרגה והגם כה באופן פתאומי, וכאשר יגיע חור גאולת הנפש, יוחיל לזרות ולהתרחק אך גאולת הנשמה במתאומיות, יראש אתכם על כנפי נשרים ואביא אתכם אלי' (שמות י"ט ד'), בדרך גם מוסלא ישיבו בנים לאברהם שבשמים בתשובה ומלאה ונאהבה נמורה ללכת אחרי ד' אלהיהם ולהזבכנו בה, וכאיל תערוג על אסיקי מים כן נשם תערוג אל האלהים, וגם כל החוקים מוד ומתרחקו ישמעו ויבואו לחת לו כהר מלונה, ומבלי כל הכנה וסוד, בכל מקומות מושבותיהם, סקצה הארץ ועד קצה, בכל מקום אשר ישראל שוכנים שמה, יהיה זכר המלך מניע בשעה אחת, לשמוע בקול ד', לשוב אליו בתשובה שלמה ולומר לפניו שיר חודש על גאלתם ועל סדות נשם.